

Dost dlouhou chvíli trvalo, než se sklídilo prádlo do skříní a zrní do nového pytlíku.

Potom máma položila na zem v kuchyni noviny, z komory přinesla truhlík a zbytek země od ložska. Zrníčkům se v zemi líbilo. Ani jedno nevykooklo a neprotestovalo, že nechce být přikryté. Andulka sela pod máminým dohledem. Voda z konývky každé semínko pohladila.

Na okenním parapetu přibyla nová věc. Truhlík s obilíčkem si prohlíželi všichni doma a sluníčko zvenku. Vadila mu v tom sice záclona, a tak bylo moc rádo, když ji máma úplně nezatáhla. Sluníčko zpozornělo, zvláště když Andulka obilíčko každý den zalévala. Konvička byla stejně červená jako truhlík, a to se nedalo přehlédnout.

„Mamko, už to roste, přece jsme to jaro spolu přivolaly.“ A opravdu! V truhlíku se sem tam zeleňal klíček, sem tam se barvilo zelené místečko.

Sluníčko znejistělo. Že by se zpozdlilo a něco zanedbalo? I když bylo zajedno s kalendářem, druhý den si přece jen přivstalo a důkladně se opřelo do stráně za kostelem, kde obyčejně vykvétají první sněženky. Také v Zahradní ulici, kde nepřekážejí vysoké domy, si užili toho dne sluníčka dost a dost.

Den ze dne se zimě tenčila sněhová peřina, až jí to přestalo bavit polehávat. Dvakrát se protáhla, vstala a nestačila se divit. Nikdo o zimu nestál. Děti uklízely sáňky do sklepů, lyže do komor. Sněhuláci se rozpouštěli jak zmrzlinové poháry. A zima na nic už nečekala a do týdne byla odstěhovaná. Nikomu nedala novou adresu.

Andulčiny oteplovačky to ještě nějaký den přežily a jedno odpoledne, bylo to ve středu, řekla máma: „Musíme se jít podívat po nízkých botách.“

A pak přišlo jaro. Obilíčko koukalo přes okraj truhlíku a Andulka měla nové jarní střevíce.

